

XX Firenze maratón 2003

Cinta Moliner

La ciutat de Florència, ha celebrat la XX maratón, el 23 de novembre passat.

Açò no seria una notícia per al nostre periòdic local si no fóra per la participació d'un grup de corredors locals, Francisco Moliner Forés, Roberto García Olsina, Vicente Villaplana Esteller i Ramiro un company d'Albocàsser. Total, quatre dels pocs inscrits amb nacionalitat espanyola (una vintena).

En esta ocasió teníem "guia". La nostra filla Laura ens esperava ja a l'aeroport de Florència amb un cartell: "FORZZA LES COVES" CORAGGIO!!

Vam passejar el cartell per tot el recorregut de la carrera, així com una senyera (que mai falta en la maleta de Ramiro), per tal que els nostres corredors ens veren on estàvem.

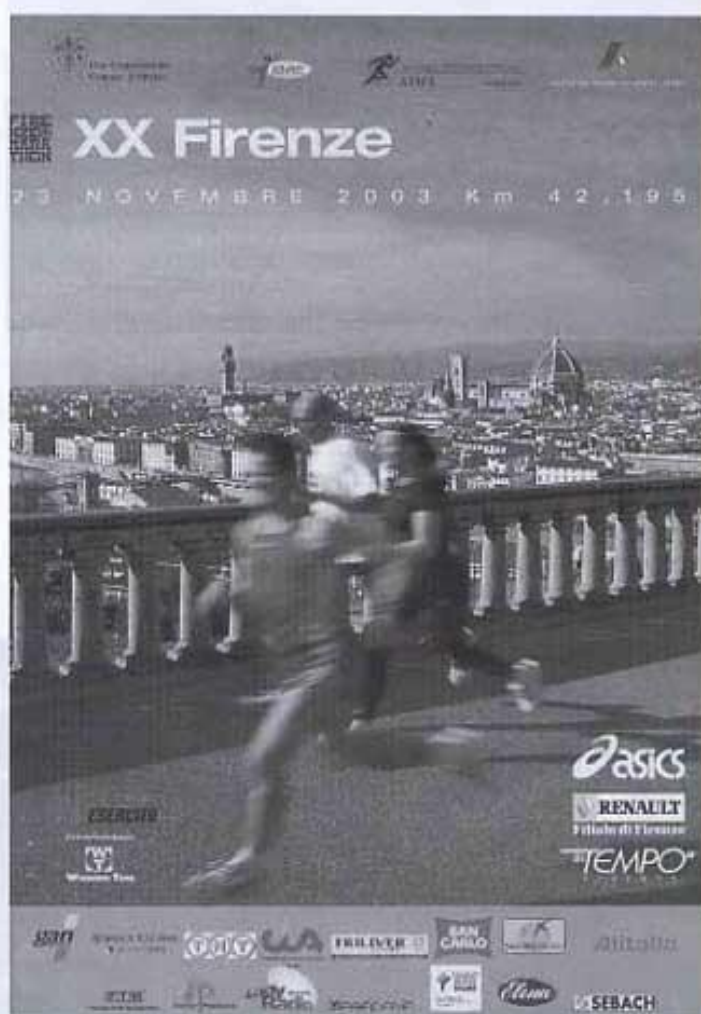
Uns cinc mil participants van mamprendre la carrera el matí del dissabte 23 de novembre, en un dia clar i esplèndid per a córrer. Es predeien pluges per a esta data, però afortunadament els meteoròlegs es van equivocar.

Els 42 Km de recorregut transcorren en la seua major part per una zona, amb molt pocs desnivells, pel centre històric de la ciutat.

Els quatre corredors van acabar la maratón, amb els temps següents:

	Temps oficial	Temps de xip
Paco:	03:02:19	03:01:32
Roberto:	03:24:30	03:23:14
Tico:	03:27:00	03:25:46
Ramir:	04:05:39	04:04:24

Les animadores estàvem atentes a la meta per a animar en els últims moments. A les tres hores d'haver començat la carrera, estàvem atentes per a vore entrar a Francisco Moliner, *Paco València*, que tenie en esta carrera fixat l'objectiu de les 3 h., xifra mítica en el temps d'un corredor no professional. Van entrar els corredors de les 3 h i el nostre Paco no arribava, només dos minuts i uns segons després vam vore com Paco doblava la revolta de Pza. Santa Croce i entrava en el recinte de la meta, com sempre sense signes aparents de cansament, però movent el cap indicant que no havia pogut ser. La pròxima, Paco! Vint-i-dos minuts més tard entrava Roberto a la meta, amb molt bon temps respecte a les seues expectatives inicials. A

penes ens havíem recuperat dels ànims per a Roberto, seguidament entrava Tico, que va mantindre el seu temps habitual.

L'heroi de grup va ser esta vegada Ramiro qui, encara que va fer la cursa amb més temps de l'habitual, a causa d'uns problemes d'última hora, va poder acabar-la feliçment.

Per als corredors una satisfacció, per a nosaltres un espectacle. Participar en una maratón, encara que siga des de fora, és una bonica experiència, els preparatius, les esperances, els menjars, tot molt mesurat i controlat, i després els comentaris de la marxa de la carrera, l'experiència d'eixe repte personal en què no es competix contra ningú, simplement es corre, només, amb el teu propi cos i el teu propi esforç. Finalment els dinarots, els "tanques" de cervesa" per a recuperar el que s'ha perdut els dies que precedixen a la carrera i com no, ja relaxats després de l'esforç, vam fer un poc de turisme per eixa regió tan bonica com és la Toscana.